

D. I. 186. Den 2. Feb. selskabsstener

København paa Rejse

eller

Sommerrevuen 1886.



Indtagene Løden.

København. Wilhelm Hansens Musik-forlag.

x 396 287430

Turesens Entrée.

Andantino.

Italiensk Folkevis.

N^o I.*p*

1. Niels
2. Den
3. Mit
4. Men

Tu - re - sen det er mit Navn, Fla - neur af Bou - le -
grøn - ne Jæ - ger - u - ni - form har og - saa mig be -
Hjær - te, der er haardt som Erts, det vandt en Ren - zisk
da mit Sølv - tøj snart slaar Klik, Hun ro - lig væk mig

var - dea, Jeg væd - der: gen - nem Kv - ben - hava De
daa - ret, min Lyk - he sya - tes mig e - norm Hvis
Stald - mø. For - taht jeg støn - ned: Hertz, mein Hertz! Skal
strit - ter, Og na dea dan - ske Ré - pu - blik Bar

saa mig tidt paa Far - ten; I Ve - nus - klub - ben
den blev mig be - skaa - ret; men da De med Fak -
vi to ta' til Mal - mø. Men det faldt ei i
kaa - ret mig til Rit - ter. Se det - te er min

dybt til - bunds en Tid som Mo - ra - list jeg gik, Og
tu - ra kom paa hun - dred Kro - ner, „Pas“ jeg sø. Før
hen - des Smag, Hun lo i - mens hun tryk - ked mig, For
Vid - ne - pligt, at ia - tet Rel - ser o - ver - gaar. Før

for min Dyd ved fest - lig Puns An - dre - as = Kor - set
gaar jeg in na - tu - ra om - Ak, Jak - ke ja, ak
saa'n en lil - le Pres - se - sag, man lø - ber ei sin
Nak - ke - drag og an - det sligt Ei bed - re Kur De

Springborg. *Turesen.* *ff*
fik. Nel, Kors? Jo Kors.
jal Ak - ke ja. Jak - ke a'.
Vel. Akt Vei! Ak nel.
faar. Ding! Ding! Bing! Bing! *ff*

Gaa længer ud ad Landet.

Tempo di Valse.

Engelsk Melodi.

No 2.

1. De
2. For -
3. Paa
4. I

ta - ler som jeg var et skræk - ke - ligt Fjols, men De har nok
ny - lig to Her - rer med Stam - træ saa smukt kom rei - sen - de
Frest - nings - ter - ræ - net vi sled som en gal, vort Valg - sprog det
Ro - sen - borg Ha - ve paa Grund - lovs - vi - sit en Tøm - rer blev

glent De - res Trap. Husk paa, Kjø - ben - havn lig - ger
hid fra Stet - tin, Men trods „Po - li - ti - ken“ ei
var: „Ba - re Fort“ Saa snart vi faar af - sat den
veed som en Stud, og løl - er - lig nok, skøndt at

Ik - ke i Mols, og Taasin - ge ken - der vi kaa -
Træ - et bar Frugt, de tug - ti - ge to blev til Grøn.
ny - e Ka - nal, saa kan man dog komme til Kort;
Sven - den var Smidt, saa blev dog den An - den smidt ud;

VI Folk her - fra By - en vor Æ - re har
 Skændt for Pro - te - ge - en med Pen og med
 med det Kort paa Haan - den det gik saa som
 med Pen - nen na Sven - den stred aa - bent og

Hjer, for Va - nen vi dri - stig tør slaas, og
 Blæk Re - por - te - ren kæmpe - de stont, men
 smurt og Hjer - ter - ne al - drig slog Klik, men
 frit, og føl - te sig ret i sit Es, saa

navn - lig naar Liv - je - ger Bux - er vi hær, vi by - der selv
 at gaa i Van - det i saa - dan en Beck, det maa nu dog
 tænke blot, end - skøndt der i Hjer - ter blev spurtt, med Spader vi
 hjælp - som han var at han el blot trak sit, men og - saa de

Lo - ve - ne Trods, Tale.
 vist væ - re flovt. (Men jeg siger bare:
 tog før - ste Stik. Det var ogsaa det kjedelige ved det, at Ministeriet
 an - dre Folks Læs. Det var ogsaa det kjedelige ved det, at Ministeriet
 ikke vilde anbefale dette nye Tillæg til BekkersVer - An
 denshistorie, og at den hele Krone de fik var vor De
 værdige Politidirecteur og det endda paa Nalcken.
 Men det gør mig frygtelig ondt for vores Dyre -
 have, hvis den skal bruges til at skyde Fjenden
 Splinter i Øinene. Naar jeg maatte raade, saa kunde An
 jeg Pjerrot fra Bakken putte dem Blaar i Øinene
 og saa vilde jeg sige til den Øverstkommanderende:
 Det var sandst et Hændelag han havde, han bukkede
 det bedste han havde lært, men da saa Hage viste Tander De
 tabte han havde Næse og Mund og fulgte velvillig den
 hæflige Opførdings.

her op med det Ævl, der er Pi - sto - ler i
 der! her - aus begge to, „Ti - ta - ni - a“ ven - ter, ja
 hva! la' os ha' Lov til at be - hol - de vor
 som teg - ner saa godt, her er en Teg - ne - bog,

Kas - sen Ven, ha - re In - te mer
 vær - saa - go - den Slags gaar in - te min
 gam - le Skov, er den i Vel - en min
 tag den blot. De er en ma - ge - løs

Vraevl, for saa gaar vi lidt ud ad Lan - det med
 Ven, Nel De maa gaa helt ud ad Lan - det med
 Ven, Saa kan De gaa lidt ud ad Lan - det med
 Svend, Men vil De gaa lidt ud ad Lan - det med

den. *f*
 den.
 den.
 den.

En Vinduespost.

Allegro moderato.

Mel: Monsieur Boniface.

Nº 3.

Moderato.

1. For Sangen Ti - der - ne er tran - ge, kan
2. Miss - lle - big blev vor Kammer - her - re skjøndt
3. Til - fæl - dig - he - der var det ny - e, Og
4. Hvad nyt - ted det vi gav den Stum - me, Vi

man ei „sven - ske“ er det slemt. Jeg syn - ger hvad man kan for -
 han kun Æ - res - gjæld har gjort. Ak Spll - le - ta - bet var des -
 de var ret al - vor - li - ge, de bed - ste Folk sig meld - te
 fik ei Lyk - ken som er blind. Ak selv vor Cen - sors sto - re

lan - ge, men jeg er fryg - te - lig for - stemt. Det
 vær - re To Hun - dred Tu - sind Kro - ner stort. Vi
 sy' - e, De ra - ske var kun daar - li - ge; nei
 Trom - me den rev - ne - de, det gam - le Skind. Om

gaar til - ba - ge, No - ta - he - ne for Sku' - spll - kunst af hver en
 stod os ei mod Tomme - li - den, Skjøndt Pon - te - mol - le tog en
 Aalbergs ba - by - lo - nisk Sven - ske og Norsk - a - ra - bisk, Tydsk og
 O - laf kvæler A - ve - kat - ten, Saa Falk - mann g'ir ham en Leh -

Art, naar en af Op'raus Hjør - ne - ste - ne bl'r
 Torn. Ak vi er ik - ke fulgt med Ti - den, thi
 Fransk det træk - ker Hus, men ei et Men' - ske vil
 tion, det nyt - ter ei, Folk vil ei ha' den, Nel

Plus vite.

Vin - dues - post hos Be - ren - hardt. Der *mf* stod jeg i et
 vo - re Da - mer er ei Børn. De har holdt Ju - bi -
 hø - re Jern - dorf syn - ge Dansk. Vi glip gik af Ø -
 De vil har en Btes - ha - ron. Men na gi'r vi en

cresc.

Vin - du' saa stil - le og for - knyt og ven - ted et: Kom Ind Du i din
 læ - um, de fle - ste før i - fjor, de har' til det Mu - sø - um fra det
 thel - lo men fik, Tak Fal - le - sen, en Sol i Ma - sa - niel - lo, som gik
 Go' da' til Skygger - ne som svandt, en Sol - vel' bli - ver Ø - da for vor

f animé

Chefs Ka - hyt. Der stod han i et Vin - du' saa stil - le og for -
 gam - le Nord. De har holdt Ju - bi - læ - um, de fle - ste før i -
 ned i - gjen. *for.* Vi glip gik af Ø - thel - lo men fik, Tak Fal - le -
 Ko - man - dant. Men nu gi'r vi en Go' da' til Skygger - ne som

knyt og ven - ted et: Kom Ind Du i din Chefs Ka - hyt.
 fjor, de har' til det Mu - sø - um fra det gam - le Nord.
 sen, en Sol i Ma - sa - niel - lo, som gik ned i - gjen.
 svandt, en Sol - vel' bli - ver Ø - da for vor Ko - man - dant.

Moderato.

Mel: af „Et enfoldigt Pigebarn.“

N^o 4.

f

1. Ver-den skal de nys for-gaa og
 2. Høi-ste-ret i Hem'lig-hed om
 3. Paa det Kon-ge-ll-ge flot De

Folk tog paa at hy-le, Lad os blot Ko-me-ten faa, naar
 Chre-sten Berg vo-ter-te, Sik-ken dog en Vem-lig-hed, Et
 rut-ter med Te-no-rer: Tørs-leff, Dankvaedt, Erdmann, Schott Og

ei vi kan faa Sy-le. Stop nu i dens ga-le Rend Ko-
 Blad det a-tra-per-te. Men den Rad, som har for-talt, at
 Jern-dorf Fol-ket mo-rer. Byg-tet sl'r at Svend-sen Krum nu

me-ten, naa kom med den! men de ku' ik-ke ha-le den, for den
 syv og sex er tret-ten, det vil rig'tnok gaa ham galt, hvis
 præ-ver i Fal-set-ten; men gu er ik-ke Svendsen dum, Han

ha-de ta'r Bil-let-ten. *f*
 ei han ta'r Bil-let-ten.
 ta'r sgu ei Bal-let-ten.

Ballettøsen synger.

Moderato.

Mel: Rütchen Polka.

N^o 5.

p

1. Det Aar da Kät - chen Renz stak a'
 2. Jeg i Sal - vi - e - ga - de gik,
 3. Syv Aar i Træk jeg gik i Reck,
 4. Men der - af føl - ger ik - he a' Jeg

f

Da var min Ma-ma tra la la la la, men fra jeg var et
 gjor.de Gym-na-stik til Spie-gel-halts Mu-sik. Jeg var ei han - ge
 Pa - bil - kum var væk som Pre-ten-den - ten Beck. Jeg kun.de gjort et
 ei vil stik - ke a', for vi kan ik - ke ha' at Pres-sens Folk med

lil - le No'r bo'.de i Ny.bo'r min Mo'r. Hun suk - hed tidt og
 og ner - vos men en Gu - ta - per - cha Tøs. Paa Be - ne - ne jeg
 stort Par - ti men jeg vil væ - re fri for - di. Jeg vil slaa Vol - ter,
 os gør Geta. De fik skam i Ber.lin Klin. Ja var det der, be -

sa' i - mens: Din Fa'r er reist med Cir - kus Renz. Din Fa'r han var af
 al - tid faldt og Nor - dens Stjer - ne blev jeg kaldt, Og skøndt min Mo'r hun
 Ja ved Gud: en Prinds, som fri - de, blev vist ud. Tænk hvis man en Prin -
 va - res vel, De fik mit Graf von Prosch Du - el. Men her er la - gen

Vid - she - læ'r, Han er vid - sket ud her.
 sa' la' vær', end - te jeg al - li' - vel der.
 ses - se saa hæn - ge i den sto - re Taa.
 ble - vet skudt, nu blot en Re - ve - renz til Slut.

Det tykke Barn.

11

Tempo di Mazurka.

Carl Erichsen.

N^o 6.

mf

1. Jeg hedder
2. Naar jeg bli'r
3. Paa Bal bli'r

Gl - ne, De maa'n-te gri - ne, for de' e' ia - te e - le -
 stør-re, vil jeg nok spør-'re, hvor-dan-ne det dog skal
 vær-re det for min Her - re, hvis han i - mod mig er

gant, jeg er en Tyk-sak, men de' er styg' sagt, at jeg er
 gaa, selv i Ti - vo - li er det knap tro - li' at jeg Plads
 styg, skjøndt jeg er smækfed bli'r jeg dog smækvred, i - fald den

Dværg-e - le - fant. Jeg maa me' skam-me, min stak - kels
 me - re kan faa. Hvor faar jeg Ma - den? jeg staar paa
 Ka'l gør sig tyk. Naar jeg bli'r Fru - e hvad skal jeg

Am-me hun er ræd - samt pill - let a! hvor jeg ku'
 Ga - den naar Ma - gl - stra - ten skær væk. Den ej for -
 bru-'e for ret at sluk - ke min Tørst? Jeg bli'r ei

drik - ke og Tør - sten Ik - ke er end - nu helt stil - let
 skræk - kes, hvad der saa knæk - kes, faar blot ei Storm - ga - de
 bli - lig, jeg til - staar vil - lig, be - gyn - der rig - tig jeg

a'. Jeg vil ha' Pa, Jeg vil ha'
 Knæk. Jeg vil ha' Plads, Jeg vil ha'
 først Saa vil jeg ha' Øl, Mas-ser af

Pa, hvor jeg saa skal ta' Pa - en fra;
 Plads, Storm - ga - de kom - mer ei til - pas.
 Øl, Tu - borg og Mar - strand, Carls - berg Øl,

Hvor er min Sut, hvor er min Sut? At jeg gav
 Jeg vil ha' Luft, Jeg vil ha' Luft, Storm - ga - de
 Por - ter og Øl, Mas-ser af Sølv Vil jeg saa

Slip har jeg for - tradt.
 blå - ser ad sund For - luft. *f*
 bru - ge til Ex - tra Øl.

Det glade Kjøbenhavn.

13

Tempo di marcia.

Mel: Musiken kommer.

N^o 7.

f *p*

1. Naar
2. Nel
3. I

Sti-gaard bli-ver gam-mel og O-laf me-lan-trist, naar
 mor dig mens du kan 'et, og bliv ei de-spe-rat om
 Ti-vo-ll man kan paa et Øi-e-blik faa lært, at

Zan-gen - berg bli'er van-mel og Snyder-strup Mo-ra-
 Mar-strands Øi bli'er blan-det med Ben-zons Sur-ro-
 dæk-ke og strø Sand paa naar no-get drill-ler

Ist, naar Wulff bli'er hos og bl-ster og
 gat, om Sten-berg gaar til Dan-sen, om
 svært; naar P'ier gaar i Ka-non a' og

Lum-bye ei-sker Dahl, naar Foss han bli'er som Phi-ster og
 Carls-berg gaar Fal-lit, om Te-o-phi-lus Han-sen le-
 le-ven-de bli'er skudt, naar Folk vil til Lands-kro-na og

Neu - mann bli'er to - tal. Naar Pjer - rot gaar i Møl,
 ve - rer Pla - ner frit. Om Brix bli'er E - le - fant,
 Land - gang er for - budt. Naar Sko - ven luk - kes i

og Wi - vel ei har Øl, naar Chri - sten - sen bli'er Degn,
 Bush im - mer e - le - gant, om saa Fru Krum bli'er styg,
 I - mens der hug - ges I, naar Rit - zau tæl - ler fell

og Lis - heth bli'er for - skreg'n, naar Sløt - berg bli'er Al - le'n
 og Fla - de krum - mer Ryg, om Cooke be - ha - ger Renz,
 saa Folk sl'er: den er stell, naar Flu - er syn - ge kan

og skjæ - ve Aa - gaards Ben, naar Renz bli'er god og rar
 om Goos og Gro - ve skænds, om E - strap hør en Tur
 „jeg el - sker det - te Land," naar A - bra - hams el fik

mod E - li - mar. Saa sl'er jeg først: „Hold
 med Hummel - uhr. Kan ik - ke det ad -
 Ju - die - ke - die. Strø Sand blot til Ma -

op med den,“ saa er der ik - ke me - re Spænd, saa
spre - de Dig skal det dog In - te kje - de Dig, kan
ri - en - lyst, strø Sand paa he - le Skaa - nes Kyst, strø

kjør Du li' - saa godt til Skov'n ved Si - den af en
ik - ke det Dig væk - ke op lad Fer - di - nand saa
Sand paa Sven - skens Nat - ter - gal der fløi - ter for din

Damp - spor - vogn, saa brænd kun Pro - to - kol - ler op og
læg - ge op, syng O - hels Pels i vil - den Sky, den
Ka - pl - tal, strø Sand paa Tiet - gens Suk - ker - kog, tit

sig: Du er fra Fjol - le - rup.
skær i - gjen i Bel - le - vne. 1-3. Alt det er no' - et, som
før i Holu - blads Sal - me - hog.

Du be - stemmer det er hvad det er. *f*

Den bedste By.

„Das Schönste sind die Frauen.“

Tempo di Valse.

Nº 8.

Fine. 1. Den bedste By i Ver - -
 2. I Rosen-skær sig vi - -
 3. Mon A - bra-hams har op - -

den, den Æ - re skal den ha', er Kø - ben -
 ser saa del - ligt for mig Alt fra Ø - ster -
 hørt at gi' en Børs - ba - ron? mon Hri - stians.

havn, det er den. Naar man er vel der - fra.
 ga - des Fli - ser til Ti - vo - lls As - falt.
 borg er op - fort for fem en halv Mil - lion?

Skøndt nok lidt bedste Pri - ser man
 Det li - ge godt er haardt, a' jeg
 Er at - ter Fel - ø - dom - men i

kun - de træn - ge til, naar selv ved
 lk - ke nu ge - svndt kan gaa hen
 Høi - e - ste - ret mons - tro? hvor langt mon

Be - ne - fi - cer man sæt - ter Pen - ge til.
 til å Por - ta og faa mig en Ab - sluth;
 de er kom - men vel nu med Nør - re - bro?

Dog Hø - ben - havn er her - lig, naar man er
 mon Watt har faa't sin Kaf - fe og Loh - se
 Er Berg i - gjen i Fæng - sel er Se - cher

Mil - lio - nær; jeg el - sker den, men sær -
 „to med Lax“? Jean - net! kan De mig skaf -
 end - nu fri? jeg sy - nes, at min Læng -

lig, for - di jeg el - er dér.
 fe den Ber - ling - ske? Ja strax.
 sel blev nu med et for - bl.

D. C. al Fine.

La baigneuse.

Allegro con moto.

Mel fra Sommerrevuen „De Danske i Paris.“

N^o 9.

1. Naar paa Lan-det man lig-ger ved Som-mer-tid, er det
 2. Paa Refs-ha-le-ø-en nys blev døbt, un-der
 3. Der var E-ro i Hr. Ren-z's Leie den-gang

saa kom-plet na-tur-lig, at i Van-det vi Da-mer
 Fryd og me-gen Glæ-de en Køl, som de hav-de i
 Kas-sen vi-ste ml-nus, men saa fei-re-de han Kam-

gjer os Flid, for at ta'e os ud fi-gur-lig; kun
 Bus-land kjøbt og som Po-pen her gav Væ-de; men
 pag-nens Selv med sin Bak-hus og Gam-hri-nus. Hjørt Lo-

gan-ske blit-te sø-de Pus, tør gaa i Na-tu-
 Ka-to-lik-ken var lidt mut, maa-ske han tæn-k-te
 ren-zen ku' ham lært, at en Ka'ei Lyk-ke gjø-re med

ra - ll - bus, *f* Thi paa
paa St. Knut. Men Mo-
gam-le Ben. Ja den

Stran - den staar æk - le Her - rer Vagt for at
ti - vet til Køl - Van - det, sl'er man inlg, skal nok
Trumf des - vær - re Stik ei ga'e, det var

se hvor-daa man er dan-net; ja man skal-de rigt' nok
ik - ke vær - re an - det end at Skro-get ei skal for-
og - saa rent for - han-det at skøndt Da - mer - ne helt sig'

ha'e en Dragt, hvis man af - klædt gaar i Van - det.
kø - le slg, naar en - gang det gaar i Van - det.
klæd - te a', var det Renz der gik i Van - det.

Hvad kommer det mig ved.

Allegro.

N^o 10.

f *p*

1. Ved Damp_spor - vog_nen kan man ven_te
 2. I Fran_krig en Mi - ni - ster har lidt
 3. At stjæ_le Uh_re ble_vet er E -
 4. Nu Pl - ger - ne i Tel_te - ne skal

me - get snart et Krak, saa bli - ver O - bels
 op i Luf ten skuddt, hos os er hel - dig -
 pi - de - mi i Aar, og det er det, der
 hel - des ud, for - di Be - ho - er - ne i

Ak - tier ik - ke værd en Pris To - bak. Naar
 vis al Slags Du - el - ler helt for - huddt, Og
 dik - ker det! at Uh - re - ne de staar; ja
 Slot - ten - lund el Lær - ke - sjov kan li'e; for -

Damp - u - hy - ret skal i - gjen med gam - le Wrik - ker
 der - for kun_de Prosch jo sag - tens væ - re rask og
 selv paa Sky - de - ba - nen er et Gold - uhr kom - met
 re - sten den A - dres - se gjer dem me - get lidt For

gaa, saa bli - ver O - bel ik - ke glad, det
 hæk, han tro - de nem - lig Hø - rup vil - de
 væk, men nu skal det nok hed - de, det er
 træd, naar Sko - ven dog skal fal - de, fal - der

Tempo di Valse.

er jeg sik - ker paa.
 fal - de om af Skænk. 1. - 4. Naa! hvad kommer det mig ved, hvad kommer det
 fun - det i en Hæk.
 Pi - ger - ne sgu med.

Dig ved, hvad kommer det os ved, n'ikke Gnist, hvad kommer det

mig ved, hvad kommer det Dig ved, hvad kommer det os ved, n'ikke

Gnist. *f*